

KATECHEZA - SZKOŁA ŚREDNIA

TEMAT: SIOSTRA KLARA LUDWIKA SZCZĘSNA APOSTOLKA MIŁOŚCI BOGA I BLIŹNIEGO – PRZYSZŁĄ BŁOGOSŁAWIONĄ

Katecheza przewidziana jest na dwie jednostki lekcyjne

CELE:

- Zapoznanie z życiem i działalnością błogosławionej s. Klary Ludwika Szczęsnej
- Ukazanie na przykładzie s. Klary Ludwika Szczęsnej, że świętość to miłość Boga i bliźniego
- Wychowanie do miłości Boga i bliźniego na przykładzie błogosławionej s. Klary Ludwika Szczęsnej
- Praktyczne wskazanie na czym polega miłość Boga i bliźniego na podstawie wybranych fragmentów z Pisma Świętego i Medytacji „Miłość bliźniego” błogosławionej s. Klary Ludwika Szczęsnej
- Wprowadzenie terminów: emigracja, ubóstwo, beatyfikacja; zapoznanie z ich znaczeniem
- Uczeń potrafi: analizować i interpretować tekst źródłowy, wyszukiwać informacje, definiować pojęcia: emigracja, ubóstwo i wskazać istniejącą pomiędzy nimi zależność, formułować temat zajęć, sporządzić notatkę biograficzną o siostrze Klarze Ludwice Szczęsnej ze wskazaniem dzieł apostołskich Zgromadzenia na rzecz ubogich.

ŚRODKI I POMOCE DYDAKTYCZNE:

- *Pismo Święte Nowego Testamentu*
- życiorys błogosławionej s. Klary Ludwika Szczęsnej
- duże zdjęcie błogosławionej s. Klary Ludwika Szczęsnej
- kartki z wybranymi fragmentami medytacji *Miłość bliźniego*
- Raport GUS „Ubóstwo ekonomiczne w Polsce w 2014 r.”, 2015 r. strona: stat.gov.pl/download/gfx/portal_informacyjny/pl/defaultaktualności/
- prezentacja multimedialna *Wszystko dla Serca Jezusowego* (s. Jadwiga Kupczewska, s. Celina Tendaj) do pobrania: <https://www.sercanki.org.pl/prezentacje.html>
- pisemna informacja o dziełach Sercanek u początków Zgromadzenia
- tablica
- arkusz z napisem: MIŁOŚĆ
- małe kolorowe kartki
- magnesy
- pisaki
- karty pracy

METODY PRACY:

- „słoneczko”, rozmowa kierowana, praca z Pismem Świętym, praca z tekstem źródłowym;
- FORMY PRACY:
- grupowa, indywidualna,

PRZEBIEG KATECHEZY:

1. Modlitwa na rozpoczęcie: Przykazanie miłości Boga i bliźniego.
2. Rozmowa kierowana o emigracji i ubóstwie w oparciu o wiedzę uczniów i dane z Raportu GUS.
3. Praca w grupach:
 - uczniowie dzielą się na 5 grup

Cztery grupy otrzymują fragment życiorysu błogosławionej, i zapoznają się z jej życiem i działalnością a grupa piąta zapoznaje się z informacją o dziełach Zgromadzenia Służebnic NSJ na rzecz ubogich u jego początków. Następnie przedstawiciel każdej z grup prezentuje koleje życia błogosławionej oraz podejmowane przez siostry dzieła i zapoznaje z nimi pozostałe grupy. Uczniowie sporządzają notatkę.

I grupa:

Pod kierunkiem św. Józefa Sebastiana Pelczara organizowała, formowała, wprowadziła sercańską wspólnotę w szybki rozwój. W 1895 r. został poświęcony w Krakowie przy ul. Garncarskiej kamień węgielny pod budowę domu (klasztoru). W tym samym roku Zgromadzenie podjęło pracę w przytulisku dla służących we Lwowie. Rok później podobną posługę zaczęły siostry realizować w Zakopanem. Opieka sióstr nad chorymi cieszyła się dużym uznaniem. W 1899 r. dr Tomasz Janiszewski poprosił Zgromadzenie o podjęcie pracy w nowo powstałym szpitalu w Zakopanem. Podobne propozycje otrzymywało Zgromadzenie wielokrotnie. Za życia m. Klary objęło pracę w szpitalach w Krośnie – 1901, Brodach -1908, Krakowcu – 1910, Lwowie – 1912. W czasie pierwszej wojny światowej siostry pielęgnowały chorych w kilku szpitalach wojskowych (Tarnów-Bielsko-Chełm-Lublin, Rzeszów, Wadowice). Matka Klara dostrzegała również potrzebę podejmowania innych prac apostolskich w Kościele. Zawsze za radą i w uzgodnieniu z ks. Pelczarem, posyłała siostry do obowiązków gospodarczo-administracyjnych w instytucjach kościelnych i opiekuńczo-wychowawczych. W 1905 r. siostry podjęły pracę w Alzacji, niosąc pomoc i opiekę polskim dziewczętom udającym się tam do pracy w fabrykach.

W czasie pierwszej kapituły generalnej Zgromadzenia (28 grudnia 1907 r.) m. Klara Szczęsna została wybrana przełożoną generalną. Na drugiej kapitule (1913 r.) wybrano ją ponownie. Jako przełożona Zgromadzenia często wizytowała domy i placówki pracy sióstr. Warunki były trudne, ale sióstr i placówek wciąż przybywało, bo Matka Klara rozumiała potrzeby człowieka i zakres pracy ulegał ciągłemu poszerzaniu. Przygotowanie zawodowe, intelektualne i duchowe sióstr do prowadzenia dzieł apostolskich było Jej stałą troską.

Przez całe życie, konsekwentnie, niepodzielnym sercem była oddana Bogu. Pełna pokory i ofiarnej służby wobec bliźnich, była czytelnym znakiem miłości Boga. Słowa Wszystko dla Serca Jezusowego były Jej hasłem i życiowym programem. Obowiązki przełożonej Zgromadzenia pełniła przez 22 lata, tj. do końca swego życia. Zmarła 7 lutego 1916 r. w Krakowie i pochowana została na Cmentarzu Rakowickim.

II grupa:

Zapoczątkowana w stulecie uchwalenia Konstytucji 3 Maja (1891 r.) przez św. Józefa Sebastiana Pelczara w Krakowie opieka nad młodzieżą pracującą i nad służącymi wymagała ofiarnej pracy i poświęcenia. Ks. Pelczar skierował prośbę do o. Honorata Koźmińskiego, założyciela Zgromadzenia Sług Jezusa, o siostry tego Zgromadzenia do podjęcia pracy w Krakowie. S. Ludwika Szczęsna przyjechała w maju 1893 r. i podjęła prace wśród dziewcząt.

Różnice w warunkach i możliwościach pracy zgromadzeń zakonnych pomiędzy zaborem rosyjskim (skąd pochodziły Sługi Jezusa) a zaborem austriackim, pokierowały poczynaniami ks. Pelczara. Za zgodą bpa Albina Dunajewskiego, założył 15 kwietnia 1894 r. w Krakowie zgromadzenie zakonne pod nazwą Służebnice Najświętszego Serca Jezusowego, którego celem jest uwielbienie Boga w Trójcy Świętej Jedyne w Tajemnicy Najświętszego Serca Jezusowego i szerzenie Królestwa Miłości Bożego Serca w życiu codziennym. Cel ten zgromadzenie realizowało przez opiekę nad służącymi, posługę chorym i inne prace społeczne. Pierwszy dom Zgromadzenia znajdował się przy ul. Św. Krzyża 10 w Krakowie. Na czele nowego Zgromadzenia stanęła s. Ludwika Szczęsna. 2 lipca 1894 r. otrzymała habit zakonne i imię Klara. Jednocześnie została mianowana przełożoną zgromadzenia na trzy lata. Wobec pierwszych sióstr nowicjuszek pełniła także rolę mistrzyni. Profesję zakonną, pierwszą a zarazem wieczystą, złożyła 2 lipca 1895 r.

III grupa:

Matka Klara była zawsze otwarta na działanie Ducha Bożego i potrzeby bliźnich. Dzieliła troskę św. Józefa Sebastiana Pelczara o los służących, robotnic i chorych. W trudnych początkach zgromadzenia była przykładem w prowadzeniu apostolskich dzieł i w przygotowaniu się do nich, jak również w zgłębianiu sercańskiej duchowości i wierności regule zakonnej. Znała pracę wśród dziewcząt – służących, uczęszczała razem z siostrami na wykłady pielęgniarstwa. Poprzez nią wskazania Założyciela znalazły trwały wyraz w duchowości i pracach apostolskich Służebnic Najświętszego Serca Jezusowego.

Pod kierunkiem św. Józefa Sebastiana Pelczara organizowała, formowała, prowadziła sercańską wspólnotę. W 1895 r. został poświęcony w Krakowie przy ul. Garncarskiej kamień węgielny pod budowę domu (klasztoru). W tym samym roku Zgromadzenie podjęło pracę w przytulisku dla służących we Lwowie. Rok później podobną posługę zaczęły siostry realizować w Zakopanem. Opieka sióstr nad chorymi cieszyła się dużym uznaniem. W 1899 r. dr Tomasz Janiszewski poprosił Zgromadzenie o podjęcie pracy w nowo powstałym szpitalu w Zakopanem. Podobne propozycje otrzymywało Zgromadzenie wielokrotnie. Za życia m. Klary objęło pracę w szpitalach w Krośnie, Brodach, Krakowcu, Lwowie. W czasie pierwszej wojny światowej siostry pielęgnowały chorych w kilku szpitalach wojskowych (Tarnów, Bielsko, Chełm, Lublin, Rzeszów, Wadowice). Matka Klara dostrzegała również potrzebę podejmowania innych prac apostolskich w Kościele. Zawsze za radą i w uzgodnieniu z ks. Pelczarem, posyłała siostry do obowiązków gospodarczo-administracyjnych w instytucjach kościelnych i opiekuńczo-wychowawczych. W 1905 r. siostry podjęły pracę w Alzacji, niosąc pomoc i opiekę polskim dziewczętom udającym się tam do pracy w fabrykach.

IV grupa:

Urodziła się 18 lipca 1863 roku w Cieszkach, w ziemi płockiej. Była szóstym dzieckiem Antoniego Szczęsnego i Franciszki z domu Skorupskiej. Ochrzczona została 24 lipca w kościele parafialnym w Lubowidzu. Rodzina kolejno zamieszkiwała w wioskach Zielona, Cieszki i Borczyny, należące do parafii Lubowidz. Ludwika poznała naukę czytania i pisania od wędrownych nauczycieli. Otrzymała też staranne wychowanie religijne, na które szczególnie wpłynęła matka. Dla jej duchowego życia duże znaczenie miało istniejące w pobliżu, sanktuarium Matki Bożej i św. Antoniego w Żurominie. Gdy miała dwanaście lat (1875 r.), zmarła jej matka. Do 17 roku życia mieszkała w rodzinnym domu wraz z ojcem i jego drugą żoną Antoniną Więckowską, kobietą bardzo młodą, bo tylko pięć lat od niej starszą. Nakłaniana przez ojca do wyjścia za mąż, w 1880 r. opuściła dom rodzinny. W nieznanym bliżej okolicznościach, przebywała u krewnych, w Mławie, była krawcową. Oczekiwała możliwości spełnienia się jej życiowego pragnienia – wstąpienia na drogę życia zakonnego.

W 1885 r. w Zakroczymiu uczestniczyła w rekolekcjach dla dziewcząt, prowadzonych przez bł. ojca Honorata Koźmińskiego (1825-1916), który zapoczątkował tworzenie nowych formacji zakonnych. Na tych rekolekcjach poznała Eleonorę Motylowską, współzałożycielkę i przełożoną generalną bezhabitowego Zgromadzenia Sług Jezusa, którego zadaniem była opieka nad służącymi. Po krótkim czasie wstąpiła do tego Zgromadzenia. W Warszawie w założonym przez Eleonorę Motylowską domu zakonnym, ale ukrywającym się (przed represjami zaborców) pod szyldem pracowni krawieckiej, odbywała okres formacyjny – nowicjat. Od października 1889 r. na placówce Zgromadzenia w Lublinie pracowała jako kierowniczką domu dla dziewcząt. Uczyla je prawd wiary i życia religijnego, krzewiła w nich chrześcijańskie wartości i polską kulturę. Starła się o ich dobre wychowanie. Czyniła to w warunkach konspiracyjnych, gdyż władze zaborcze zabraniały jakiegokolwiek religijnej działalności. Wykryto jednak tą działalność i została zmuszona do opuszczenia Lublina, powróciła do Warszawy.

Grupa V: Dzieła Zgromadzenia:

Zgromadzenie Służebnic Najświętszego Serca Jezusowego znane jako Sercanki podjęło u swoich początków następujące dzieła:

- przytuliska dla sług w Krakowie, Zakopanem, Stryju, Lwowie; nieraz były one połączone ze szkołkami, w których dziewczyny mogły nauczyć się pisać i czytać, szyć i prac;
- Przemysł i Korczyna – szkoły gospodarstwa domowego;
- posługa sióstr w szpitalach: Kraków, Zakopane, Krosno, Brody, Krakowiec, Rzeszów, Wadowice, Tarnów, Piotrków Trybunalski, Korczyna;
- ochronki dla dzieci: Przemysł – Błonie, Jaśliska, Stryj, Błonie k. Tarnowa.

Oprócz tego Sercanki podjęły posługę o charakterze administracyjno – gospodarczym w internacie Szkoły Rolniczej w Czernichowie i w Sanatorium dla dzieci w Żabnem. Opiekowały się starszymi osobami w Mikołajowie. Zajmowały się sierotami wojennymi (I wojna światowa) w Błoniu k. Tarnowa. Prowadziły schronisko dla polskich robotnic w Alzacji (Bischwiller).

Lider grupy przedstawia dzieła Zgromadzenia.

Uczeń wskazany przez nauczyciela - pod jego kierunkiem prezentuje wybrane slajdy.

4. Uczniowie anonimowo wypowiadają się, pisząc na kartkach o tym czym dla nich jest „miłość”. Następnie każdy z nich nakleja swoją kartkę na arkuszu papieru zawieszony na tablicy. Dwóch chętnych uczniów grupuje wypowiedzi, tworząc kategorie zbliżone do siebie znaczeniowo. Uczniowie odczytują wypowiedzi kolegów.

5. Praca w czterech grupach:

Nauczyciel rozdaje egzemplarze Pisma Świętego Nowego Testamentu i prosi uczniów o odczytanie, dokonanie analizy i interpretację tekstów biblijnych, których sigła zapisuje na tablicy.

I grupa : *Ef 4,31-32*

II grupa : *IP 4,8*

III grupa : *Kol 3,14*

IV grupa : *Rz 13,8-10*

Uczniowie z poszczególnych grup na forum klasy interpretują teksty biblijne.

6. Katecheta rozdaje uczniom kartki, z zapisaną definicją beatyfikacji. Nauczyciel prosi ich o zapoznanie się z terminem i przedstawienie znaczenia terminu. Jeden z uczniów po przekazaniu przez nauczyciela informacji o beatyfikowaniu siostry Klary Ludwiki Szczęsnej zawiesza w widocznym miejscu portret błogosławionej.

Beatyfikacja (łac. *beatus* „szczęśliwy”) – akt kościelny wydawany przez Kościół katolicki, uznający osobę zmarłą za błogosławioną, zezwalający na publiczny kult, ale o charakterze lokalnym (np. w diecezji). Akt taki wydaje się po pozytywnym rozpatrzeniu procesu beatyfikacyjnego. We wczesnym średniowieczu beatyfikacji dokonywano spontanicznie, później wymagana była zgoda Synodu Biskupów i Stolicy Apostolskiej. Beatyfikację może zatwierdzić tylko papież.

7. Praca w grupach.

Każda z czterech grup otrzymuje od nauczyciela jeden fragment z medytacji autorstwa siostry Klary dotyczącej miłości bliźniego.

I grupa:

Pytanie do tekstu: Dlaczego powinniśmy kochać bliźniego?

„Życie publiczne Chrystusa Pana powinno w nas szczególnie wyrabiać miłość bliźniego(...), bo On go miłuje”. On nakazuje go kochać, On sam jest w bliźnim, abyśmy Go tam kochali.

II grupa:

Pytanie do tekstu: W jaki sposób przejawia się miłość bliźniego?

„Mistrz Niebieski przykazał Apostołom tak się miłować wzajemnie, jak On ich umiłował, i Serce Jego pragnie niezmiernie tej naszej wzajemnej miłości. *Byłem głodny, nakarmiliście Mnie, byłem chory- pielęgnowaliście Mnie, byłem chory- pielęgnowaliście Mnie, byłem w więzieniu- nawiedziliście Mnie.* To są korony miłości bliźniego. W bliźnim jest Jezus. *Cokolwiek uczyniliście temu najmniejszemu z braci moich, Mnieście uczynili*”.

III grupa:

Pytanie do tekstu: Jaka jest zależność pomiędzy miłością do Boga a miłością bliźniego?

„I na sądzie nie będzie za bliźnich wyrok dawał, ale za Siebie samego. Kogo zasmucisz, obrazisz. Paweł prześladowając chrześcijan, Jezusa prześladował. Marcin nagiego okrywając, Jezusa okrywa”.

Miłuj go („bliźniego”), a jeżeli dla dobra tej duszy trzeba zrobić choć przykrą uwagę, nie wahaj się, jeżeli on sam zapomina o zbawieniu, ty miłuj jego zbawienie. Miłość winna być powszechną, bo Jezus za wszystkich umarł”.

IV grupa:

Na czym polega powszechność miłości bliźniego?

„Jeżeli kochamy Boga w bliźnich, to nie masz ani jednego najędzniejszego, który by nie miał świętych praw do miłości twojej. (...) Miej miłość wdzięczną.(...) O jakże rzadka jest święta, doskonała miłość wspólna! Łatwo mieć można przyjaciół wyłącznych, ale ogarnąć wszystkich bez wyjątku- bez zaparcia się, bez poświęcenia- to rzadkie. Kochamy naturalnie, zmysłowo, samolubnie siebie szukając, interesownie. A nie kochamy jak kochał Jezus- aż do krwi wylania, bez odwetu”.

Uczniowie pod kierunkiem nauczyciela formułują temat lekcji. Jeden z uczniów zapisuje go na tablicy

SIOSTRA KLARA LUDWIKA SZCZESNA APOSTOŁKA MIŁOŚCI BOGA I BLIŹNIEGO – PRZYSZŁĄ BŁOGOSŁAWIONĄ

8. Modlitwa na zakończenie:

Każda para uczniów wyszukuje w Piśmie Świętym:

1Kor 13, 1-13. Katecheta czyta początek Hymnu o miłości a uczniowie wypowiadają swoje imię, wpisując je w słowa Hymnu (np. Jan cierpliwy jest...), a pozostali powtarzają wezwania w ciszy swoich serc.

oprac. s. Benedykta Ewa Sadzik SŁNSJ

Czcigodna Służebnica Boża Matka Klara Ludwika Szczęsna (1863-1916)
Współzałożycielka Zgromadzenia Służebnic Najświętszego Serca Jezusowego

Urodziła się 18 lipca 1863 roku w Cieszkach, ziemi płockiej. Była szóstym dzieckiem Antoniego Szczęsnego i Franciszki z domu Skorupska. Ochrzczona została 24 lipca w kościele parafialnym w Lubowidzu. Rodzice Ludwiki zmieniali często miejsca swego zamieszkania poszukując lepszego miejsca pracy. Były to kolejno wioski Zielona, Cieszki i Borchyny, należące do parafii Lubowidz. W trudnych popowstaniowych (1863) latach Ludwika nie miała możliwości uczęszczania do szkoły. Poznała naukę czytania i pisanie od wędrownych nauczycieli. Otrzymała też staranne wychowanie religijne, na które szczególnie wpłynęła matka. Dla jej duchowego życia duże znaczenie miało istniejące w pobliżu, sanktuarium Matki Bożej i św. Antoniego w Żurominie. W dzieciństwie Ludwika często tam pielgrzymowała. Gdy miała dwanaście lat (1875 r.), zmarła jej matka. Do 17 roku życia mieszkała w rodzinnym domu wraz z ojcem i jego drugą żoną Antoniną Więckowską, kobietą bardzo młodą, bo tylko pięć lat od niej starszą. Nakłaniana przez ojca do wyjścia za mąż, w 1880 r. opuściła dom rodzinny. W nieznanym bliżej okolicznościach, przebywała u krewnych, w Mławie, była krawcową. Oczekiwała możliwości spełnienia się jej życiowego pragnienia – wstąpienia na drogę życia zakonnego.

W 1885 r. w Zakroczymiu uczestniczyła w rekolekcjach dla dziewcząt, prowadzonych przez bł. ojca Honorata Koźmińskiego (1825-1916), który zapoczątkował tworzenie nowych formacji zakonnych. Na tych rekolekcjach poznała Eleonorę Motylowską, współzałożycielkę i przełożoną generalną bezhabitowego Zgromadzenia Sług Jezusa, którego zadaniem była opieka nad służącymi. Po krótkim czasie wstąpiła do tego Zgromadzenia. W Warszawie w założonym przez Eleonorę Motylowską domu zakonnym, ale ukrywającym się (przed represjami zaborców) pod szyldem pracowni krawieckiej, odbywała okres formacyjny – nowicjat. Od października 1889 r. na placówce Zgromadzenia w Lublinie pracowała jako kierowniczką domu dla dziewcząt. Uczyla je prawd wiary i życia religijnego, krzewiła w nich chrześcijańskie wartości i polską kulturę. Starala się o ich dobre wychowanie. Czyniła to w warunkach konspiracyjnych, gdyż władze zaborcze zabraniały jakiegokolwiek religijnej działalności. Wykryto jednak tą działalność i została zmuszona do opuszczenia Lublina, powróciła do Warszawy.

Zapoczątkowana w stulecie uchwalenia Konstytucji 3 Maja (1891 r.) przez św. Józefa Sebastiana Pelczara w Krakowie opieka nad młodzieżą pracującą i nad służącymi wymagała ofiarnej pracy i poświęcenia. Ks. Pelczar skierował prośbę do o. Honorata Koźmińskiego, założyciela Zgromadzenia Sług Jezusa, o siostry tego Zgromadzenia do podjęcia pracy w Krakowie. S. Ludwika Szczęsna przyjechała w maju 1893 r. i podjęła prace wśród dziewcząt.

Różnice w warunkach i możliwościach pracy zgromadzeń zakonnych pomiędzy zaborem rosyjskim (skąd pochodziły Sługi Jezusa) a zaborem austriackim, pokierowały poczynaniami ks. Pelczara. Za zgodą bpa Albina Dunajewskiego, założył 15 kwietnia 1894 r. w Krakowie zgromadzenie zakonne pod nazwą Służebnice Najświętszego Serca Jezusowego, którego celem jest uwielbienie Boga w Trójcy Świętej Jedyne w Tajemnicy Najświętszego Serca Jezusowego i szerzenie Królestwa Miłości Bożego Serca w życiu codziennym. Cel ten zgromadzenie realizowało przez opiekę nad służącymi, posługę chorym i inne prace społeczne. Pierwszy dom Zgromadzenia znajdował się przy ul. Św. Krzyża 10 w Krakowie. Na czele nowego Zgromadzenia stanęła s. Ludwika Szczęsna. 2 lipca 1894 r. otrzymała habit zakonne i imię Klara. Jednocześnie została mianowana przełożoną zgromadzenia na trzy lata.

Wobec pierwszych sióstr nowicjuszek pełniła także rolę mistrzyni. Profesję zakonną, pierwszą a zarazem wieczystą, złożyła 2 lipca 1895 r.

Matka Klara była zawsze otwarta na działanie Ducha Bożego i potrzeby bliźnich. Dzielila troskę św. Józefa Sebastiana Pelczara o los służących, robotnic i chorych. W trudnych początkach zgromadzenia była przykładem w prowadzeniu apostolskich dzieł i w przygotowaniu się do nich, jak również w zgłębianiu sercańskiej duchowości i wierności regule zakonnej. Znała pracę wśród dziewcząt – służących, uczęszczała razem z siostrami na wykłady pielęgniarstwa. Poprzez nią wskazania Założyciela znalazły trwały wyraz w duchowości i pracach apostolskich Służebnic Najświętszego Serca Jezusowego.

Pod kierunkiem św. Józefa Sebastiana Pelczara organizowała, formowała, prowadziła sercańską wspólnotę w szybki rozwój. W 1895 r. został poświęcony w Krakowie przy ul. Garncarskiej kamień węgielny pod budowę domu (klasztoru). W tym samym roku Zgromadzenie podjęło pracę w przytulisku dla służących we Lwowie. Rok później podobną posługę zaczęły siostry realizować w Zakopanem. Opieka sióstr nad chorymi cieszyła się dużym uznaniem. W 1899 r. dr Tomasz Janiszewski poprosił Zgromadzenie o podjęcie pracy w nowo powstałym szpitalu w Zakopanem. Podobne propozycje otrzymywało Zgromadzenie wielokrotnie. Za życia m. Klary objęło pracę w szpitalach w Krośnie – 1901, Brodach -1908, Krakowcu – 1910, Lwowie – 1912. W czasie pierwszej wojny światowej siostry pielęgnowały chorych w kilku szpitalach wojskowych (Tarnów-Bielsko-Chełm-Lublin, Rzeszów, Wadowice). Matka Klara dostrzegała również potrzebę podejmowania innych prac apostolskich w Kościele. Zawsze za radą i w uzgodnieniu z ks. Pelczarem, posyłała siostry do obowiązków gospodarczo-administracyjnych w instytucjach kościelnych i opiekuńczo-wychowawczych. W 1905 r. siostry podjęły pracę w Alzacji, niosąc pomoc i opiekę polskim dziewczętom udającym się tam do pracy w fabrykach.

W czasie pierwszej kapituły generalnej Zgromadzenia (28 grudnia 1907 r.) m. Klara Szczęsna została wybrana przełożoną generalną. Na drugiej kapitule (1913 r.) wybrano ją ponownie. Jako przełożona Zgromadzenia często wizytowała domy i placówki pracy sióstr. Warunki były trudne, ale sióstr i placówek wciąż przybywało, bo Matka Klara rozumiała potrzeby człowieka i zakres pracy ulegał ciągłemu poszerzaniu. Przygotowanie zawodowe, intelektualne i duchowe sióstr do prowadzenia dzieł apostolskich było Jej stałą troską.

Przez całe życie, konsekwentnie, niepodzielnym sercem była oddana Bogu. Pełna pokory i ofiarnej służby wobec bliźnich, była czytelnym znakiem miłości Boga. Słowa Wszystko dla Serca Jezusowego były Jej hasłem i życiowym programem. Obowiązki przełożonej Zgromadzenia pełniła przez 22 lata, tj. do końca swego życia. Zmarła 7 lutego 1916 r. w Krakowie i pochowana została na Cmentarzu Rakowickim.